

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

เด็กปฐมวัย เป็นเด็กที่มีวัยตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 5 ปี จัดได้เป็นระยะที่สำคัญที่สุดของชีวิต การจัดการศึกษาระดับปฐมวัย นับว่าเป็นรากฐานของการพัฒนาคุณภาพชีวิตของเยาวชน เพราะเด็กที่มีอายุระหว่าง 1-5 ปี เป็นช่วงวัยที่ต้องการพัฒนาบนพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูและการส่งเสริม กระบวนการเรียนรู้ ที่สนองต่อธรรมชาติและพัฒนาการของเด็กแต่ละคน ตามศักยภาพภายใน บริบทของสังคมและวัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่ด้วยความรัก ความเอื้ออาทร และความเข้าใจของทุกคน เพื่อสร้างรากฐานคุณภาพชีวิตให้เด็กพัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เกิดคุณค่าต่อตนเองและสังคมและเด็กทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูและส่งเสริมพัฒนาการ ตลอดจนการเรียนรู้ที่เหมาะสมด้วยปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบุคลากรในการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาเด็กปฐมวัย เพื่อให้มีโอกาสพัฒนาตนเองตามลำดับขั้นของพัฒนาการทุกด้านอย่างสมดุลและเต็มศักยภาพทั้งนี้เพราะพัฒนาการทุกๆด้านของมนุษย์ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และบุคลิกภาพ โดยเฉพาะด้านสติปัญญาจะเจริญมากที่สุดในช่วงนี้ (เยาวยา เคะชะคุปต์, 2550 : 12) สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 6 ระบุว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (พิพัฒน์ วิเชียรสุวรรณ, 2550 : 7) การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ เมื่อเด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและผู้ใหญ่ในการเข้าสังคมนั้น ๆ อิทธิพลของทฤษฎีนี้มีบทบาทในการจัดแนวประสบการณ์ในระดับปฐมวัยคือ ให้เด็กได้เรียนรู้โดยให้โอกาสเด็กเลือกตัดสินใจและแก้ปัญหาต่างๆ ด้วยตนเอง และเนื่องจากการจัดการศึกษาในระดับปฐมวัย เป็นการศึกษาที่จัดให้กับเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 5 ปี ในช่วงวัยนี้เป็นระยะที่มีความสำคัญที่สุดของการพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญาอารมณ์ จิตใจ สังคม และบุคลิกภาพ (กรรณิกา ทวีนนท์, 2550 : 8) ดังนั้นในการจัดประสบการณ์แต่ละครั้งจึงต้องคำนึงถึงการพัฒนาเด็ก และในการจัดประสบการณ์นั้น ๆ ก็ไม่ได้หมายความว่าเด็ก ๆ ทุกคนจะสามารถพัฒนาเหมือนกันหมดทุกคน โดยเฉพาะการจัดการศึกษาในระดับปฐมวัยที่ไม่ได้มุ่งเน้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้เชิงเนื้อหาสำคัญ แต่เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้พัฒนาเครื่องมือหรือทักษะการ

เรียนรู้ที่เด็กจะต้องใช้ต่อไป โดยเฉพาะทักษะทางด้านคณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นทักษะที่มี ความสำคัญมาก เพราะคณิตศาสตร์ช่วยพัฒนาความคิดของผู้เรียน ให้สามารถคิดได้อย่างมี ระบบ มีเหตุผล และสามารถแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งความสามารถดังกล่าวเด็ก จะทำได้ค่านั้นต้องอาศัยการสังเกต จำแนกประเภท การคิดคำนวณและการจัดหมวดหมู่ ซึ่ง ล้วนแล้วแต่เป็นทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ที่สำคัญทั้งสิ้น

พัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัยในระยะความคิดแบบก่อนเกณฑ์คือเด็ก ที่มีความเชื่อมโยงสิ่งต่าง ๆ ที่รับรู้และให้ความคิดแก้ปัญหาได้ แต่ความเข้าใจเหตุผลนั้นยังไม่ สมบูรณ์ลักษณะสำคัญของความคิดในวัยเด็กนี้คือ ความคิดที่ยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง มีความสนใจใคร่รู้ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ครูจะต้องช่วยพัฒนาความคิด สติปัญญาของเด็ก (ไพเราะ พุ่มมัน, 2551 : 57) จากการศึกษาที่คณิตศาสตร์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตมนุษย์ ทำให้เด็กต้องรู้จักการสังเกต ความเหมือนและความแตกต่างการเปรียบเทียบขนาดใหญ่ เล็ก สั้น ยาว การจัดลำดับ ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบขั้นสูง เด็กจะต้องรู้จักการเปรียบเทียบของสอง สิ่งหรือมากกว่าสองสิ่ง และจะต้องมีการจัดเรียงสิ่งของเป็นสำคัญตั้งแต่ขั้นแรกจนถึงขั้น สุดท้าย และการวัด ซึ่งความสามารถทางด้านการวัดนี้ จะพัฒนามาจากประสบการณ์ในการจัด หมวดหมู่ การเปรียบเทียบและการจัดอันดับ ในขณะที่เด็กเปรียบเทียบน้ำหนักของสิ่งของหา ว่าสิ่งใดยาวที่สุด เป็นเวลาที่เด็กกำลังใช้แนวคิด ในการเรื่องการวัดด้วย ซึ่งทักษะทางคณิตศาสตร์ เหล่านี้จะเป็นทักษะพื้นฐานในการเรียนรู้ในเรื่องอื่นๆ ต่อไปในอนาคต ดังนั้น ในการส่งเสริม ความเข้าใจเกี่ยวกับคณิตศาสตร์ นอกจากจะต้องอาศัยสถานการณ์ในชีวิตประจำวันของเด็ก แล้ว ยังต้องอาศัยการจัดประสบการณ์ที่มีการวางแผนและเตรียมการอย่างดีจากครู เพื่อเปิด โอกาสให้เด็กได้พัฒนาทักษะด้านการสังเกต การจำแนกเปรียบเทียบ ด้านการจัดหมวดหมู่ ด้านเรียงลำดับ และด้านการวัด ซึ่งเป็นการวางพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ที่มีความสำคัญสำหรับ เด็กเป็นอย่างยิ่ง (วัฒนา ปุญญฤทธิ, 2551 : 1)

การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนได้เต็มศักยภาพและมีความสมดุลทั้ง ทางด้านร่างกาย จิตใจ สังคมและสติปัญญา รู้จักคิดวิเคราะห์ ใช้เหตุผลและผลเชิงวิทยาศาสตร์ มี ความคิดรวบยอด รักการเรียน รู้วิธีเรียนและสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง มีเจตนาที่ดี มีวินัย มีความรับผิดชอบและทักษะที่จำเป็นต่อการพัฒนาตน พัฒนาอาชีพและการดำรงชีวิตอยู่ใน สังคมได้อย่างมีความสุขนั้นครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสได้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม จึงจะทำให้เด็กเกิดความคิดรวบยอดในการเรียนรู้ได้ ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ควรจัดนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ 3-6 คนแต่ละกลุ่มประกอบด้วยนักเรียนที่มีความสามารถ

แตกต่างกันคละกันไป ทำหน้าที่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม ซึ่งลักษณะดังกล่าวเป็นวิธีการสอนแบบร่วมมือ กิจกรรมการสอนแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ในลักษณะให้ผู้เรียนเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย โดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกัน ช่วยกันเรียนรู้เพื่อไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถต่างกัน แต่ละคนจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมเป็นเทคนิคที่ผู้เรียนช่วยกันทำงาน โดยมีการแบ่งหน้าที่กัน ได้ลงมือปฏิบัติจริงพร้อมทั้งมีโอกาสได้ฝึกฝนพัฒนาทักษะกระบวนการต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต ครูผู้สอนทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาและให้คำแนะนำตลอดทั้งการชี้แนะข้อบกพร่อง (สุคนธ์ ลินทพานนท์. 2552 : 41) การเรียนรู้แบบร่วมมือมีหลายเทคนิค ได้แก่ จีคซอร์, เอส. ที. เอ. ดี. , ที. จี. ที, แอล.ที, จี. ไอ., ซี. ไอ. อาร์. ซี, ที. เอ. ไอ. การเรียนแบบร่วมมือทำให้นักเรียนเป็นคนที่มั่นใจเป็นนักกีฬาใส่ใจผู้อื่นมากขึ้น มีความเข้าใจในความแตกต่างระหว่างบุคคล ช่วยพัฒนาทักษะทางสังคม ทำให้ผู้เรียนมีสุขภาพจิตดีขึ้น สามารถเผชิญกับความเครียดและแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ดี ทำให้นักเรียนเรียนรู้ร่วมกันอย่างมีความสุขและมีความพร้อม ที่จะเรียนในระดับสูงขึ้นไป (ทิสนา แจมมณี. 2552 : 198)

เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่สำคัญ โดยเฉพาะการใช้เทคนิครูปแบบ แอล.ที. ซึ่งมีกระบวนการที่ง่ายไม่ซับซ้อนจุดเด่นของเทคนิคนี้ก็คือมีการจัดแบ่งกลุ่มๆละ 4 คนจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มคละความสามารถคือ เก่ง ปานกลางและอ่อนมีการปฏิบัติที่เริ่มต้นจากศึกษาเนื้อหาพร้อมกัน โดยกำหนดให้แต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ช่วยกลุ่มในการเรียนรู้ กลุ่มสรุปคำตอบร่วมกัน และส่งคำตอบนั้นเป็นผลงานกลุ่ม ผลงานกลุ่มได้คะแนนเท่าไร สมาชิกทุกคนในกลุ่มนั้นจะได้คะแนนนั้นเท่ากันทุกคน (ทิสนา แจมมณี. 2553 : 269)

โรงเรียนบ้านหนองบัวคำแสน อำเภอนากลาง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาหนองบัวลำภูเขต 2 จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้ประสบปัญหาเกี่ยวกับด้านสติปัญญาของผู้เรียนระดับปฐมวัย ดังผลประเมินคุณภาพภายนอกสถานศึกษารอบสอง ของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา พบว่าเด็กปฐมวัยมีผลการประเมินในมาตรฐานที่ 10 ตัวบ่งชี้ที่ 1 มีความคิดรวบยอดในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ สภาพที่พึงประสงค์จำแนกสิ่งของได้ตามสี รูปทรง ขนาดผิวสัมผัส น้ำหนัก ประเภท กลิ่น รส เสียงประสบการณ์สำคัญการคิด การรู้จักสิ่งต่างๆด้วยประสาทสัมผัสทั้ง 5 การรับรู้และแสดงความรู้สึกผ่านสื่อวัสดุ ของเล่นและผลงาน การสังเกต การจำแนกและการเปรียบเทียบ การสำรวจและอธิบายความเหมือน ความต่างของสิ่งต่างๆ เด็กปฐมวัย มีผลการประเมินอยู่ในเกณฑ์พอใช้ (โรงเรียนบ้านหนองบัวคำแสน. 2552 : 21)

จากสภาพปัญหาพบว่าการพัฒนาความพร้อมทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยยังขาดการจัดประสบการณ์เทคนิคการสอนที่สามารถแก้ปัญหา ตลอดทั้งผลการประเมินดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาความพร้อมทางคณิตศาสตร์โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบ แอล.ที. ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยยึดประสบการณ์สำคัญที่ช่วยส่งเสริมการพัฒนาความพร้อมด้านการรู้ค่าจำนวน 1-20 ด้านการสังเกต ด้านการจำแนก เปรียบเทียบ และด้านการเรียงลำดับ และการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบแอลที เพื่อพัฒนาความพร้อมด้านคณิตศาสตร์ให้เด็กได้มีความพร้อมที่จะเรียน และเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ให้สามารถเรียนในระดับความสูงขึ้นไป

คำถามการวิจัย

1. การจัดประสบการณ์ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบแอล ที เพื่อพัฒนาความพร้อมทางคณิตศาสตร์สำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเพียงใด
2. ประสิทธิผลความพร้อมทางคณิตศาสตร์โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบแอล ที สำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีความก้าวหน้าอย่างไร
3. พฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการจัดประสบการณ์การพัฒนาความพร้อมทางคณิตศาสตร์โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบแอลที สำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 เป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาการจัดประสบการณ์ความพร้อมทางคณิตศาสตร์โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบแอลที สำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของความพร้อมทางคณิตศาสตร์โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบแอล ที สำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการจัดประสบการณ์การพัฒนาความพร้อมทางคณิตศาสตร์โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบแอล ที สำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัยที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหนองบัวคำแสนสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองบัวลำภู เขต 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 2 ห้อง ได้แก่ ชั้นอนุบาลปีที่ 2/1 จำนวน 30 คน ชั้นอนุบาลปีที่ 2/2 จำนวน 30 คน รวมทั้งสิ้น 60 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัยที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2/1 โรงเรียนบ้านหนองบัวคำแสนสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองบัวลำภู เขต 2 ปีการศึกษา 2556 ได้แบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 30 คน (บุญชม ศรีสะอาด. 2553ก : 49)

2. ตัวแปรในการวิจัย

2.1 ตัวแปรต้น การจัดประสบการณ์ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบ แอล.ที

2.2 ตัวแปรตาม ความพร้อมทางคณิตศาสตร์ ของเด็กปฐมวัย ด้านการรู้ค่าจำนวน 1-20 การสังเกต การจำแนกเปรียบเทียบ และการเรียงลำดับ

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยเลือกเนื้อหาการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบแอลที เพื่อพัฒนาความพร้อมทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย ด้านการรู้ค่าจำนวน 1-20 ด้านการสังเกต ด้านการจำแนกเปรียบเทียบ และด้านการเรียงลำดับ จำนวน 4 หน่วย 1) หน่วยคณิตคิดสนุก 2) หน่วยของเล่น 3) หน่วยของใช้ 4) หน่วยหนังสือ

4. สถานที่ดำเนินการวิจัย

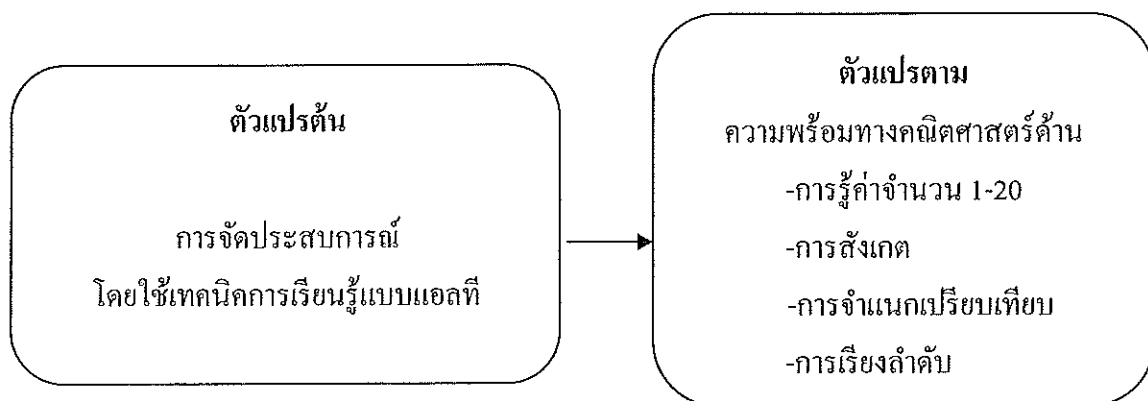
โรงเรียนบ้านหนองบัวคำแสน อำเภอากลาง จังหวัดหนองบัวลำภู สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองบัวลำภูเขต 2

5. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ทำการวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ใช้เวลาในการทดลอง เป็นเวลา 4 สัปดาห์ วันละ 1 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง

กรอบแนวคิดการวิจัย

ผู้วิจัย ได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยเพื่อพัฒนาความพร้อมทางคณิตศาสตร์ของ
เด็กปฐมวัยดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความพร้อมทางคณิตศาสตร์ หมายถึง ความสามารถด้านทักษะพื้นฐานการเรียนรู้ทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยมีความคิดรวบยอดเป็นพื้นฐานในการรู้ค่าจำนวน 1-20 การสังเกต การจำแนกเปรียบเทียบ และการเรียงลำดับ โดยมีการวัดและประเมินผลจากการสังเกต พฤติกรรม การตรวจผลงาน และการทดสอบความพร้อมทางคณิตศาสตร์

การจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบ แอล.ที. (Learning Together) หมายถึง ขั้นตอนการดำเนินการจัดประสบการณ์เพื่อให้เด็กเกิดความคิดความเข้าใจการทำงานเป็นกลุ่ม การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ตลอดจนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย มีรูปแบบ กระบวนการดำเนินการที่ไม่ซับซ้อน โดยมีขั้นตอนการจัดประสบการณ์ดังนี้

1. ขั้นเตรียมก่อนจัดประสบการณ์ เป็นการจัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมด้านร่างกายอารมณ์ จิตใจ สังคมและด้านสติปัญญา กิจกรรมที่ใช้ได้แก่ การร้องเพลง ปริศนาคำทายซึ่งจะใช้เวลาสั้น ๆ และกิจกรรมที่ใช้มีความเชื่อมโยงกับเนื้อหา
2. ขั้นจัดประสบการณ์เป็นการจัดกิจกรรมที่ให้เด็กได้ความรู้และฝึกความพร้อมทางคณิตศาสตร์ที่หลากหลาย โดยจัดกิจกรรมขั้นย่อยดังนี้

2.1 จัดให้ผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถ (เก่ง-กลาง-อ่อน) กลุ่มละ 4 คน

2.2 กลุ่มย่อยกลุ่มละ 4 คนศึกษาเนื้อหาร่วมกัน โดยกำหนดให้แต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ ช่วยกลุ่มในการเรียนรู้คนที่ 1 อ่านคำสั่งตามครู คนที่ 2 และ 3 หาคำตอบ คนที่ 4 ตรวจสอบคำตอบด้วยกลุ่มเองหรือครูก็ได้

2.3 กลุ่มสรุปคำตอบร่วมกันและส่งคำตอบนั้นเป็นผลงานกลุ่ม

2.4 ผลงานกลุ่มได้คะแนนสูงสุดจะได้คะแนนเท่าไร สมาชิกทุกคนในกลุ่มนั้นจะได้คะแนนเท่ากัน

3. ขั้นสรุปหลังการจัดประสบการณ์

ประสิทธิภาพของแผนการจัดประสบการณ์ หมายถึง ประสิทธิภาพด้านกระบวนการและประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์ของแผนการจัดประสบการณ์ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบแอลที เพื่อพัฒนาความพร้อมของเด็กปฐมวัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทำให้เกิดการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการ ร้อยละ 80 ของคะแนนเฉลี่ยที่เด็กปฐมวัยทำได้จากแบบทดสอบย่อยระหว่างจัดกิจกรรมจำนวน 25 ข้อ 25 คะแนน

80 ตัวหลัง หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ร้อยละ 80 ของคะแนนเฉลี่ยที่เด็กปฐมวัยทำได้จากการทดสอบวัดความพร้อมทางคณิตศาสตร์ โดยหลังจัดกิจกรรมครบทุกแผนการจัดประสบการณ์

ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ตัวเลขที่แสดงความก้าวหน้าของการพัฒนาความพร้อมทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบแอลที

แบบทดสอบวัดความพร้อมทางคณิตศาสตร์ หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความพร้อมทางคณิตศาสตร์ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบ แอล.ที แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 35 ข้อ

พฤติกรรมการเรียนรู้ หมายถึง ผลการจัดประสบการณ์โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบ แอลที ด้านการรู้ค่าจำนวน 1-20 ด้านการสังเกต ด้านการจำแนกเปรียบเทียบ ด้านการเรียงลำดับ การมีปฏิสัมพันธ์ในกระบวนการกลุ่ม ความรับผิดชอบ การรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนร่วมงาน การสนทนาและตอบคำถาม การแก้ปัญหา การแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมเป็นแบบประมาณค่า 3 ระดับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ครูได้ข้อมูลสารสนเทศในการพัฒนาความพร้อมทางคณิตศาสตร์ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบแอลที ให้ครูที่สอนในระดับปฐมวัยนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมให้เกิดประสิทธิภาพ
2. ครูได้ข้อมูลสารสนเทศในการพัฒนาความพร้อมทางคณิตศาสตร์ด้านอื่น ๆ สำหรับครูและนักการศึกษาในการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. ได้เสริมสร้างพฤติกรรมของเด็กปฐมวัยในการจัดประสบการณ์การพัฒนาความพร้อมทางคณิตศาสตร์ โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบ แอล.ที.ที่เหมาะสม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY